

MAGGIE
STIEFVATER
BLUE
LILY,
LILY
BLUE

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

NEMIRA

Coperta: Alexandru CSUKOR
Ilustrația și designul copertei: Connie Gabbert
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Roxana POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STIEFVATER, MAGGIE

Blue Lily, Lily Blue / Maggie Stiefvater; trad. din lb. engleză: Dan Doboș –
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0633-3

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Maggie Stiefvater

THE RAVEN CYCLE #3: BLUE LILY, LILY BLUE

Copyright © 2014 by Maggie Stiefvater

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

© NEMIRA, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0633-3

C.N.I.
CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI” S.A.

Laurei, unul dintre cavalerii albi

„Îmi caut chipul ce-l aveam înainte de facerea lumii.“

WILLIAM BUTLER YEATS – *Înainte de facerea lumii*

„Să mulțumim oglinzii că dezvăluie doar înfățișarea noastră.“

SAMUEL BUTLER – *Erewhon*

PROLOG

DE A SUPRA

Persephone stătea pe creasta golașă a muntelui, cu rochia ivorie și buclele alb-aurii fluturându-i în vânt. Era transparentă, imaterială, un spectru risipit printre bolovani din jur și adunat apoi pe unul din ei. Vântul era fiores acolo sus, fiindcă nu existau copaci care să i se opună. Lumea de dedesubt era îmbrățișată de o toamnă fabuloasă.

Adam Parrish stătea lângă ea, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor murdari de unsoare. Părea obosit, dar avea ochii limpezi; arăta mai bine decât atunci când îl văzuse ultima dată. Pentru că Persephone era interesată doar de lucrurile importante, nu se mai gândise de mult la propria vârstă, dar, când îl mai privi o dată, realizează că băiatul era cumva *nou*. Expresia aceea vulnerabilă a feței sale, poziția tinerească a umerilor și explozia frenetică de energie dinăuntru său îl făceau să pară așa.

Ce zi bună! se gândi ea. Era răcoare și întunecat, fără vreo interferență a luminii soarelui sau a lunii sau a vreunui șantier de construcții din apropiere.

– Acesta e Drumul Morților, zise ea, așezându-se pe calea invizibilă.

În momentul acela, simți înăuntrul ei o vibrație lentă și plăcută, o senzație foarte asemănătoare cu aceea pe care o ai când aliniezi cotoarele cărților pe un raft.

– Meridianul energetic, dori Adam să clarifice.

Femeia îl aprobă senin.

– Convinge-te singur!

Imediat, băiatul păși pe meridian și își întoarse capul pentru a privi în lungul acestuia, la fel de natural cum se rotește o floare în căutarea soarelui. Lui Persephone îi luase mai multă vreme pentru a reuși asta, dar pe de altă parte, spre deosebire de mai tânărul său elev, ea nu făcuse vreun târg cu o pădure supranaturală. Nu prea îi plăceau asemenea învoieli. Proiectele care implicau grupuri de persoane nu reprezentau genul de activitate care să o încânte.

– Ce vezi? întrebă ea.

Ochii băiatului clipiră și o clipă genele sale prăfuite i se odihniră pe obraji. Fiindcă era o zi bună pentru observații, Persephone putea vedea ceea ce i se înfățișa și băiatului. Nimic nu avea vreo legătură cu meridianul energetic. Era imaginea unui amestec de figurine sparte pe podeaua unei vile drăguțe. O scrisoare oficială tipărită. Un prieten cuprins de convulsii, jos, la picioarele sale.

– În afara minții tale, îi reaminti cu blândețe Persephone.

Ea însăși vedea foarte multe evenimente și posibilități pe Drumul Morților, dar nimic nu ieșea în evidență. Puterile ei erau mult mai mari când venea însoțită de cele două

prietene, Calla și Maura: prima o ajuta să pună ordine în viziuni, iar cea de-a doua le pune în context.

Adam părea să aibă ceva potențial în această ultimă chestiune, deși era mult prea nou pentru a o înlocui pe Maura – *nu, era ridicol să gândească așa* –, își spuse Persephone. Nu-ți poți înlocui prietenii. Se strădui să se gândească la un cuvânt mai potrivit, nu la „înlocuiască“.

Salvare. Da, bineînțeles, asta trebuia să faci în cazul prietenilor. Oare Maura trebuia salvată?

Dacă ar fi fost împreună cu ea acolo, pe munte, Persephone ar fi putut probabil s-o spună. Cum însă nu era pe creasta aceea, nu mai era nevoie s-o facă.

Oftă adânc. O făcea des.

– Văd niște lucruri, zise Adam, ale cărui sprâncene sugerau că fie se concentrează, fie nu este foarte sigur. Mai multe. Sunt ca... ca animalele de la Fermă. Văd lucruri... care dorm.

– Visează, îl aprobă Persephone.

Imediat ce băiatul îi atrase atenția asupra celor adormiți, aceștia veniră în prim-planul viziunii ei.

– Trei, adăugă ea.

– Trei, ce?

– Trei, în special, murmură ea. Ar trebui treziți. Ba nu, nu! Doi! Unul ar trebui lăsat în pace.

Persephone nu stăpânise niciodată cu adevărat conceptele de bine și rău. În acest caz însă, cel de-al treilea era cu siguranță rău. Timp de câteva minute, împreună cu băiatul – *Adam*, își aminti ea, era atât de greu să considere importante numele de botez – rămase pe meridianul energetic, pe care îl simțea cum vibrează sub picioarele lor. Persephone încercă blând dar fără succes să perceapă strălucirea existenței Maurei între fuioarele acelea încâlcite de energie. Adam se

retrase din nou în el însuși, interesat mai degrabă, ca întotdeauna, de singurul lucru care rămânea necunoscut pentru el: propria minte.

– Afară, îi aminti Persephone.

Adam nu-și deschise ochii. Cuvintele i se desprinseseră atât de moale de pe buze încât aproape că se risipiră în vânt.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, doamnă, dar nu înțeleg de ce merită să învăț așa ceva.

Persephone nu înțelegea de ce o întrebare atât de rezonabilă ar fi nepoliticoasă.

– Când erai copil, ce te-a făcut să înveți să vorbești?

– Și cu cine învăț să comunic?

Încântată că băiatul înțelesese imediat ce dorise să-i spună, femeia îi răspunse:

– Cu toate.

LA MIJLOC

Calla era copleșită de câte rahaturi avea Maura în camera ei de la Fox Way 300 și nu ezită să-i spună asta și lui Blue.

Blue nu-i răspunse. Se ocupa de sortarea hârtiilor de lângă fereastră, cu capul plecat, concentrată. Privită din unghiul acela, arăta exact ca mama ei: robustă, athletică și greu de doborât. Era drăguță într-un fel ciudat, deși își prinsese dezordonat părul negru în clame și purta o cămașă care părea mutilată cu o motosapă electrică. Sau poate tocmai datorită acestor amănunte arăta așa. Când devenise atât de atrăgătoare, atât de matură? Fără să se mai înalțe? Probabil că așa se întâmpla cu fetele care se hrăneau numai cu iaurt.

- Te-ai uitat la astea? Întrebă Blue. Sunt foarte bune.

Calla nu era sigură despre ce vorbea fata, dar o credea. Nu era genul de persoană care să facă un compliment exagerat; nici măcar mamei ei. Deși era o fată bună, Blue nu se comporta *drăguț*, ceea ce era în regulă, fiindcă asemenea oameni o iritau pe Calla.

- Mama ta e o femeie cu multe talente, murmură ea.

Dezordinea aceea îi consuma ani din viață. Callei îi plăceau lucrurile pe care te poți baza: sistemele de îndosariere, lunile cu treizeci și una de zile și rujul mov. Maurei îi plăcea haosul.

- Unul din ele este să mă enerveze pe mine, continuă Calla.

Luă în mâini perna Maurei și se trezi asaltată de senzații. Simți deodată felul în care fusese obținută perna, modul în care Maura o făcea sul sub cap, multele lacrimi căzute pe învelitoare și toate visele ultimilor cinci ani.

În camera vecină începu să sune telefonul, care spulberă imediat concentrarea Callei.

- La naiba! ocări ea.

Era psihometrică - adeseori putea descoperi nu numai originea unui obiect, ci și sentimentele proprietarului, prin simpla atingere a aceluia lucru. Perna fusese însă folosită atât de des, încât conținea prea multe amintiri ca să le poată pune în ordine. Dacă ar fi fost și Maura cu ea, probabil că le-ar fi putut identifica ușor pe cele mai relevante. Dar dacă prietena ei s-ar fi aflat în camera aceea, n-ar mai fi avut nevoie de asta.

- Blue, vino aici!

Cu un gest teatral, fata își așeză mâna pe umărul Callei. Imediat, talentul ei natural pentru amplificarea viziunilor ascuți abilitățile Callei, făcând-o capabilă să vadă speranța care o ținuse trează pe Maura. Simți și forma obrazului domnului Gray adâncită în pernă. Zări și conținutul ultimului vis al Maurei: un lac liniștit și un bărbat cunoscut, în depărtare.

Calla rânji.

Era Artemus. Iubitul de mult pierdut al Maurei.

– Vezi ceva? întrebă Blue.

– Nimic folositor.

Fata își retrase mâna, conștientă că, fără îndoială, Calla era capabilă să distingă la fel de bine sentimentele unei fete și pe cele ale unei perne. Femeia nu avea însă nevoie de vreo putere supranaturală ca să-și dea seama că expresia sensibilă și plăcută întipărită pe fața lui Blue nu era în concordanță cu flacăra care ardea furios în ea. Se apropia începutul cursurilor, dragostea plutea în aer, iar mama lui Blue dispăruse într-o expediție misterioasă și personală cu mai bine de o lună în urmă, lăsându-l cu buza umflată și pe noul său iubit asasin. Blue era un uragan care se apropia de uscat.

Ah, Maura! se gândi Calla, simțind cum i se strânge stomacul. *Ți-am spus să nu pleci.*

– Atinge chestia aia, zise Blue arătând spre un bol mare și negru pentru scrutat.

Era așezat pe covor, neatins din momentul în care îl folosise Maura.

Calla nu aprecia prea mult asemenea metode, nici magia oglinzilor și nici oricare alt lucru avea legătură cu alterarea misteriosului continuum spațiu-timp pentru a apuca pe o scurătură și a ajunge în altă parte. Tehnic, scrutările nu erau periculoase; se refereau pur și simplu la o meditație în fața unei suprafețe care oglindește. În practică însă, procedeu acela implica separarea sufletului de trup. Iar sufletul se dovedea adesea a fi un călător fragil. Ultima dată când Calla, Persephone și Maura se încurcaseră cu magia oglinzilor, o făcuseră din greșeală să dispară pe sora vitregă a Maurei, pe Neeve.

Oricum, Calla nu o plăcuse niciodată.

Blue avea însă dreptate. Bolul pentru scrutat le putea oferi probabil cele mai multe răspunsuri.

– Bine, acceptă Calla. Dar să nu mă atingi, nu vreau să faci chestia asta mai puternică decât este deja.

Blue ridică mâinile, de parcă ar fi vrut să-i arate că nu are nicio armă. Șovăitoare, Calla își puse mâna pe marginea bolului și își simți viziunea înconjurată imediat de întuneric. Adormise și visa. Se scufunda într-o apă neagră nesfârșită. Versiunea ei în oglindă urcă repede către stele. Metalul i se înfipse în obraz. Părul i se adună la colțul gurii.

Dar unde era Maura în tot peisajul ăsta?

O voce necunoscută începu să-i cânte în minte, tare și strident:

*Regine și regi,
regi și regine,
Blue Lily, Lily Blue,
Coroane și păsări,
Spade și lucruri,
Blue Lily, Lily Blue.*

Își reveni brusc. Era din nou Calla.

Acum putea vedea și ea ce o făcuse pe Maura să plece: trei adormiți – lumină, întuneric și crepuscul. Știa că Artemus se află sub pământ. Era sigură că nimeni nu putea ieși de unul singur din cavernele acelea. Realiză că Blue și prietenii săi erau parte a unui lucru uriaș, ceva vast care se dilata și se trezea încet...

– Blue! urlă Calla, dându-și seama de motivul care făcuse ca eforturile sale să aibă brusc succes.

Cu siguranță, Blue îi atinge umărul, amplificând totul.

- Salut!

- Ți-am zis să nu mă atingi!

- Ce-ai văzut? Întrebă Blue, care nu părea să regrete nimic.

Calla era încă ancorată în viziune. Nu reușea să scape de impresia că se pregătea pentru o luptă pe care, într-un fel sau în altul, o mai purtase deja.

Și nici nu-și amintea dacă izbândise.

DEDESUBT

Maura Sargent avea senzația sâcâitoare că timpul nu mai înainta. Nu se oprise, ci pur și simplu că nu se mai deplasa înainte în felul pe care ea învățase să-l denumească „obișnuit“, minutele așezându-se peste minute ca să formeze ore și apoi zile, săptămâni.

Începuse să suspecteze că folosește același minut, neîncetat.

Senzația aceea i-ar fi făcut pe mulți să se simtă nesiguri. De asemenea, unii ar fi putut să nu observe asta deloc. Dar Maura era *diferită*. Începuse să viseze viitorul încă de la paisprezece ani. Vorbise pentru prima dată cu un spirit la șaisprezece. Își folosisese vederea la distanță pentru a privi de partea cealaltă a lumii la nouăsprezece. Timpul și spațiul erau ca niște căzi de baie în care Maurei îi plăcea să se bălăcească.

Știa deci că lumea era plină de lucruri aparent imposibile, dar nu s-ar fi așteptat vreodată să găsească o peșteră în care timpul să rămână în loc. Intrase acolo de o oră? Poate două? O zi? Patru? Douăzeci de ani? Bateriile lanternei nu se epuizaseră încă.

Dar dacă timpul de aici nu înaintează, nici ei n-o vor face, nu-i așa?

Își plimba raza lanternei în sus și în jos, înaintând prin tunel – nu dorea să se lovească la cap, dar nici să cadă în vreo prăpastie fără fund. Călcase deja în câteva băltoace, iar bocancii ei scâlciți erau umezi și reci.

Cel mai rău lucru era însă că se plictisea. O copilărie săracă în Virginia de Vest o făcuse pe Maura să aibă o puternică încredere în sine, o toleranță mare pentru disconfort și un simț negru al umorului. Dar toată monotonia asta!

E imposibil să spui o glumă când ești singur.

Singurul semn pe care îl avea Maura că timpul ar fi putut curge într-o anumită direcție era acela că uneori uita pe cine caută acolo jos.

Artemus e ținta, își aminti ea. Cu șaptesprezece ani în urmă Calla o convinsese că bărbatul fugise pur și simplu. Poate că și ea își dorise să se lase convinsă. Undeva în adâncul inimii, știuse că el era parte a unui lucru mult mai important. La fel ca ea însăși.

Probabil.

Deocamdată nu găsisese în tunelul acela decât semne de îndoială. Nu era genul de loc pe care să-l fi ales vreodată Artemus, căruia îi plăcea soarele atât de mult. Mai degrabă i se părea că acela era genul de loc în care ar fi murit cineva ca el. Începea să-i pară rău de scrisoarea pe care o lăsase. În întregime, suna așa:

Glendower e sub pământ. Și eu la fel.

Când o scrisese, se simțise destul de șmecheră. Cuvintele erau menite să înfurie și să inspire, în funcție